

РЕШЕНИЕ

№ 6355

гр. София, 26.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.11.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Мирослава Керимова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **8346** по описа за **2012** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на А. Я. А. със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, ап.3 срещу РЕШЕНИЕ от 16.07.2012г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 111-и състав по нахд № 16423/2011г. в частта, с която е потвърдено наказателно постановление (НП) №77810 от 29.09.2010 г., издадено от зам. началник на отдел "Пътна полиция" при СДВР, с което на основание чл.182, ал.1, т.6 ЗДвП му е наложено административно наказание глоба в размер на 250 лв. и „лишаване от право да управлява МРс“ за срок от 3 месеца за нарушение на чл.21, ал.2 ЗДвП. В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и поради допуснати в хода на административно наказателното производство съществени процесуални нарушения. Поддържа, че не е извършил вмененото му нарушение, тъй като на 03.09.2010г. управлявал л.а. „Р.“ с ДК [рег.номер на МПС] по бул. „Г.М. Димитров“ със съобразена за населено място скорост. При извършената му проверка не му била показана засечената от техническото средство скорост, предоставеният му екземпляр от акта бил нечетлив и възразил пред проверяващите органи, че е имало много натоварено движение, поради което отчетената скорост не била неговата. Касаторът посочва, че районният съдия неправилно е дал вярa

единствено свидетелските показания, тъй като в съдебно заседание свидетелите не могли да установят по безспорен начин авторството на извършеното нарушение. Посочва допуснати съществени процесуални нарушения по чл.42, т.5 и чл.57, ал.1, т.6 ЗАНН поради липса на словесно описание на нарушението. Допълнителни съображения излага в писмени бележки от 16.11.2012г. чрез процесуалния си пълномощник адв. Л. П. Л. от САК. Касаторът претендира съда да постанови решение, с което да отмени решението на СРС в обжалваната част и по същество на спора да отмени изцяло наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба заместник началник на ОПП – СДВР не взема становище по касационната жалба.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение от 16.07.2012г. СРС, НО, 111-и състав по нахд № 16423/2011г. е потвърдил НП №77810 от 29.09.2010 г., издадено от зам. началник на отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на основание чл.182, ал.1, т.6 ЗДвП на касатора е наложено административно наказание глоба в размер на 250 лв. и „лишаване от право да управлява МРС” за срок от 3 месеца за нарушение на чл.21, ал.2 ЗДвП.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Н. Г. Н., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставяне на акта за установяване на административното наказание (АУАН) и издаване на наказателното постановление (НП) не са допуснати съществени процесуални нарушения, като въз основа събраните по делото писмени и гласни доказателства е приел за осъществен състава на нарушението по чл.21, ал.2 ЗДвП – нарушение на допустимата скорост на движение от 40 км/ч., въведена със знак В 26.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 111-и състав е валидно и допустимо. Касаторът оспорва приложението на материалния закон, както и направените изводи от районния съдия въз основа на събраните доказателства пред въззивната инстанция.

На основание чл.220 АПК касационната инстанция възприема изцяло фактическите констатации, направени от районния съдия: На 03.09.2010 г., около 22:50 часа в [населено място], по бул. „Г.М. Димитров” с посока на движение от [улица]към [улица]касаторът А. Я. А. управлявал л.а. марка „Р. К.” с ДК [рег.номер на МПС], със скорост от 95 км/ч при ограничение на скоростта, въведено с пътен знак В 26, от 40 км/ч. Скоростта била установена с радар TR4 № 009, фиксиращ точна скорост, дата и час, които били показани и възприети от водача. Касаторът не е вписал възражения в АУАН. За

констатираното нарушение на чл.21, ал.2 ЗДвП св. Н. Н. съставил АУАН № 77810/03.09.2010г., въз основа на който било издадено обжалваното пред СРС НП №77810/29.09.2010г.

Касационната инстанция намира за правилни правните изводи на районния съдия, че между АУАН и НП съществува единство при описание на нарушението, индивидуализирано съобразно изискванията на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН – движение със скорост от 95 км/ч. при ограничение, въведено с пътен знак В 26, от 40 км/ч., установена с техническо средство радар TR4 № 009. Касационните оплаквания в тази насока са изцяло неоснователни. Описанието на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено и на доказателствата, които го потвърждават е направено по начин, който не затруднява защитата на уличеното лице и осъществявания съдебен контрол за законосъобразност. Съставеният от св.Н. Н. АУАН № 77810/03.09.2010г. е четлив, нарушението е описано по начин, който дава възможност на лицето да разбере повдигнатото му административно наказателно обвинение. Касаторът се е подписал, че е получил копие от АУАН без да впише възражения в него, поради което изложените такива в жалбата му до съда са плод на защитна версия, но не съответстват на фактите от обективната действителност. В АУАН е посочено, че касаторът се е движел самостоятелно в лява пътна лента, като показанията на техническото средство изрично са му показани. Районният съдия не е имал основание да не се довери на доказателствената стойност на редовно съставения АУАН по смисъла на чл.189, ал.2 ЗДвП, която в хода на съдебното производство безпротиворечиво е подкрепена от свидетелските показания на актосъставителя. Извършването на нарушение по чл.21, ал.2 ЗДвП се установява от писмените доказателства по делото и показанията на актосъставителя Н., които правилно са кредитирани от районния съдия като логични, последователни и безпристрастни, както и съответстващи на писмените доказателства по делото. Независимо, че са общи, показанията на контролния орган Н. правилно са преценени съвкупно с обстоятелствата, изложени в АУАН. Св. Н. е посочил, че обстоятелствата, характерни за всеки случай задължително се описват в акта (в коя лента се движи автомобилът, дали е първи в колоната, дали водачът е сам), като задължително показанията на техническото устройство се показват на водача. Правилно тези показания са преценени от районния съдия като обективни, безпристрастни и съответстващи на писмените доказателства по делото. Относно годността на техническото устройство административно наказващият орган е представил писмени доказателства за успешно проведен последващ контрол на TR4 № 009 със срок на валидност от 17.02.2010г. до 10.02.2011г.

Касационната инстанция приема, че районният съдия е изпълнил задължението си по чл.13, ал.1 НПК за разкриване на обективната истина, като служебно е предприел действия по събиране на доказателства чрез разпит на актосъставителя и изискване на писмени доказателства. При правилна преценка на събрания по делото доказателствен материал районният съдия е направил правилен извод за осъществяване от касатора на състава на нарушението по чл.21, ал.2 ЗДвП. Ето защо не е допуснато и твърдяното в касационната жалба оплакване по чл.348, ал.1, т.1 вр. ал.2 НПК

– неправилно приложение на материалния закон.

Макар, че съдът не дължи произнасяне относно отнетите с постановлението контролни точки, тъй като същите нямат характер на административно наказание, а са средство с контролно отчетен характер и се отнемат въз основа на влязло в сила наказателно постановление, следва да се отбележи, че с измененията на Наредба № ІЗ-1959 от 27 декември 2007 г. (ДВ, бр. 11 от 2011 г., в сила от 04.02.2011г.) са отменени разпоредбите, които предвиждат отнемане на контролни точки за наказанията „превишаване на разрешената максимална скорост”. Ето защо независимо от потвърждаването на НП в частта относно нарушението по чл.21, ал.2 ЗДвП, към датата на влизането му в сила съгласно чл.64, б. «в» ЗАНН следва да се счита за отпаднало отнемането на контролни точки като последица с контролно отчетен характер.

По изложените съображения и на основание чл. 221 ал.2 АПК и чл.222 ал.1 АПК във вр. чл.63 ал.1, изр.2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, II Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 16.07.2012г. на СРС, НО, 111-и състав по нахд № 16423/2011г. в частта, с която е потвърдено НП №77810 от 29.09.2010 г., издадено от зам. началник на отдел “Пътна полиция” при СДВР, с което на основание чл.182, ал.1, т.6 ЗДвП на А. Я. А. е наложено административно наказание глоба в размер на 250 лв. и „лишаване от право да управлява МРс” за срок от 3 месеца за нарушение на чл.21, ал.2 ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.